

Csókey doktor fia haláláról: "Hiszem, hogy egyszer újra megölelem Marcit"

2017 augusztus 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

2

Átlag: 2 (1 szavazat)

Mérték

Családapaként megtörtént vele az, ami minden szül? rémálma: a születésnapján egy tragikus baleset miatt elvesztette legkisebb gyermekét, az akkor 10 éves Marcit.

Huszonnyolc éve gyógyít, nemzetközileg elismert idegsebész, mégis minden reggelét gyakorlással kezdi a boncteremben. Családapaként megtörtént vele az, ami minden szül? rémálma: a születésnapján egy tragikus baleset miatt elvesztette legkisebb gyermekét, az akkor 10 éves Marcit.

A tragédia nemhogy megtörte ?t, de meger?sítette hitében és az elhatározásaiban. Dr. Csókey Andrással az afrikai tapasztalatairól, a jövőbeli terveir?l és a fia halálának feldolgozásáról beszélgettünk.

Ez az els? munkanapja, miután visszatért Nigériából. Hogy érzi magát itthon?

Dr. Csókey András: Valójában már pénteken, a reptér?l ide siettem, mert a nyári szabadságolások miatt be kellett segítenem az ügyeletben. Jól érzem magam: nagyon fáradt vagyok, de csak fizikailag. Egy ilyen misszióban mindig többet kap az ember, mint amennyit ad.

Miért pont Nigériába ment?

Csókey: Tavaly találkoztam egy nigériai atyával, a híres medjugorjei zarándokhelyen, ott született meg a misszió a Sz?zanya alá rendelve. Az ottani privát kórházak nagyjából olyan felszereltség?ek, mint a közepes kelet-európaiak, az államiak pedig még ennek is mélyen alatta vannak, és természetesen minden fizet?s. Ment?szolgálat nincs, ha valaki balesetet szenved, akkor a család viszi be a kórházba. Már ha tud fizetni az ellátásért, mert ha nem, akkor nem csinálnak vele semmit, hiába van életveszélyben. A 198 millió lakosra feleannyi idegsebész jut, mint itthon, és ?k is zömében a privát kórházakban dolgoznak. Az egyedüli reményt az egyházi fenntartású kórházak jelentik, ám itt is igen nagy az orvos- és eszközhiány. A mostani misszióba én magam koldultam össze az eszközöket: hosszas munkával sikerült egy 1960-as évek színvonalán álló m?t?t összehoznom.

Milyen volt dolgozni benne?

Csókey: Megtettem minden t?lem telhet?t. Voltak nehéz eseteim, például egy 25 éves, 24 hetes várandós kismama, akinek 10-12 centis jóindulatú tumor volt az agyában, elnyomta a két látóideget, és megvakult. Egy másik agytumoros január óta várt rám. Keresztény kórház lévén minden m?tét el?tt imádkoztunk és énekeltünk. Kellott is, mert ott már kevés volt az emberi er?. A körülmények egészen mások, mint itthon: a m?t?ben egyszerre két asztal is volt paravánnal elválasztva. Megtapasztaltam, hogy képtelenség a hazai higiéniai szintet elérni, de valamiért mégsem gyakoribbak a szepszisek. Er?sebb az emberek immunrendszere.

Tervezi, hogy visszatér?

Csókey: Természetesen! S?t szeretném, ha ez a misszió folyamatos lenne. Az idegsebészeti esetek sokszor akutak, a betegek nem maradnak életben addig, amíg valaki évente vagy félévente odalátogat, hogy megm?tse ?ket. Dr. Pataki Gergely barátommal ezért létrehoztuk a Cselekvés a kiszolgáltatottakért Alapítványt, és megszervezzük a kórházban a folyamatos idegsebészeti szolgálatot. ? a krónikus égetteket operálja, akikb?l nagyon sok van. A felhívásunkra már többen is jelentkeztek: itthonról, de külföldr?l is. Terveink szerint 3-4 hetenként váltanánk egymást Nigériában.

Mit tesz majd a missziók közti id?szakokban?

Csókey: A katolikus misszió a szabadságomból megy, itthon is vannak b?ven terveim! Például nagyon szeretném meggy?zni Európát és a fejlett országokat arról, hogy ne az él? emberek gyakoroljon az agyi mikrosebész, hanem igenis menjenek vissza az orvosok, gyakorolni a boncterembe. Ma már ritkán boncolnak az orvosok, egyrészt az egyre fejlettebb diagnosztikai módszerek miatt, másrészt azért, mert az emberek nem szeretnek szembesülni a halállal. Pedig muszáj, és egy mikrosebésznek éppúgy, mint egy sportolónak, edzenie kell, hogy felkészülten, biztos kézzel foghasson neki a m?téteknek. Itt, a kórházban évente 30-40 extra nehéz m?tét van. Ezek azok, amikor az agy mélyére kell eljutni a daganatért vagy egyéb kórkép miatt. Közben elég nagy károkat lehet okozni. Én minden reggeletem hattól negyed nyolcig a boncteremben töltöm, és edzek, így évente 250-et csinálok meg. Ez a gyakorlat segít a misszión is.

Mélyen vallásos. Úgy tudom, 42 éves korában vett fordulatot az élete.

Csókey: Katolikus neveltetésben részesültem, ám 16 évesen elhagytam a hitemet. Vallásos maradtam persze, de a magam módján. Amolyan „talicskaistenem” volt: én akartam irányítani. Belefért mindent: a h?tlenség, a kicsapongás. Krisztusi koromban nemhogy ?t követtem volna, de megjártam minden mélységet, és nem éreztem jól magam benne. Elkezdtem a gyermekkorom templomait végiglátogatni. És egyszer csak, mint egy villámcsapás, jött egy felismerés arról, hogy hol is van a helyem. Otthagytam a „tékozló fiú” disznóólját, amit magam hoztam létre, és visszatértem. A feleségemhez, a gyerekeimhez, és Istenhez. A legkisebb büntetést kaptam, az elvesztegetett id?t: az élett?l, mert Isten nem büntet. Kés?bb aztán, amikor ártatlanul hatalmas veszteség ért, még jobban elmélyült a hitem.

A fia halálára céloz, gondolom.

Csókey: Beszélhetünk róla nyugodtan. Azon a napon volt Marci születésnapja. A keresztszülei jöttek hozzánk vendégségbe, és amikor megérkeztek, keresni kezdtük ?t. Azt hittük, elbújt. Kimenve az udvarra láttam, hogy a régi medencében feküdt. Csak húszcentis víz volt benne, a téliesítés miatt. Valószínűleg kapott egy epilepsziás rohamot, és beleszédült. Félórával el?tte még megöleltem ?t. Az emberek azt mondják, el kell gyászolni a halottakat. Marci azonban, úgy érzem, a mai napig itt van velem, ugyanabban az öröklétben vagyunk, amir?l Krisztus beszél az Evangéliumban. Csak épp fizikailag nem látom, és nem tudom megölelni ?t. Még. Mert egyszer, a hitem szerint erre is sor kerül majd. A halála meghatározta a további életem. Elveszítettem a legkedvesebbet, de a tragédia drámává szelídült, a szenved? Krisztussal, ahol a katarzist lelki emelkedés követi, így nincs félelem, szomorúság. Ezt közvetítem az embereknek. A Sz?zanya is nagyon sokat segít, és persze a feleségem, a családom. Nem is akarok semmit, csak teszem a dolgom, és Teréz anya szavaival élve: „hagyom, hogy ceruza legyen Isten kezében”. Ez a boldogság.

Mérnöknek tanult el?szőr

Csókey András idegsebész, agykutató 1956. február 16-án született Budapesten. Épít?mérnökként szerzett diplomát, majd kitanulta az orvostudományt. Nemzetközileg elismert agysebésszé az általa kifejlesztett éralagút-technika tette. Prima Primiissima díjas, a Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztjével kitüntetett szakember.

Herczku Nóra - www.blikk.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló